

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Milana Podhrázkého, Ph.D. a soudců Mgr. Ing. Petra Šuránka a Mgr. Tomáše Kocourka, Ph.D., v právní věci **žalobce: O. G.**, nar. X, státní příslušnost B. r., bytem O., D., proti **žalovanému: Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, sídlem nám. Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 4. 2014, čj. MV-64624-5/SO/sen-2012,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á**.
- II. Žádný z účastníků **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou podanou u Krajského soudu v Praze společně s K. G. domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále též „správní orgán I. stupně“) ze dne 26. 4. 2012, čj. OAM-1103-37/PP-2011. Správní orgán I. stupně tímto rozhodnutím podle § 87e odst. 1 ve spojení s § 87d odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) zamítl žádost žalobce o povolení k přechodnému pobytu na území ČR.

Krajský soud v Praze usnesením ze dne 26. 5. 2014, čj. 48 A 18/2014-10, ve vztahu ke K. G. žalobu odmítl s tím, že k podání žaloby v dané věci nemůže zjevně být aktivně legitimována [§ 46 odst. 1 písm. c) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)].

Žalobce v rámci žaloby předně konstatoval, že žalovaný porušil § 2 odst. 1, 3 a 4, § 3, § 4 odst. 1, § 6 odst. 1 a § 50 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Dodal, že žalovaný nepřihlédl k § 174a zákona o pobytu cizinců a napadeným rozhodnutím porušil též čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (viz sdělení Federálního ministerstva zahraničních věcí č. 209/1992 Sb.). Otázkou přiměřenosti důsledků rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce se zabýval povrchně, pouze okrajově zmínil jeho rodinnou situaci, aniž by se jakkoliv vyjádřil k otázce jeho syna tak, jak plyne z Úmluvy o právech dítěte (viz sdělení Federálního ministerstva zahraničních věcí č. 104/1991 Sb.). Syn žalobce se narodil dne 13. 12. 2011 a vyžaduje neustálou péči ze strany žalobce i jeho manželky. Žalovaný byl povinen posoudit dopady svého rozhodnutí v souladu s čl. 3 Úmluvy o právech dítěte. Žalovaný pouze uvedl, že syn je již v takovém věku, kdy lze předpokládat, že se dokáže adaptovat na změnu prostředí. Toto tvrzení pouze obecně opírá o judikaturu Evropského soudu pro lidská práva, aniž by podrobně uvedl důvody, na základě kterých lze rozsudek ve věci *Sorabjee proti Spojenému království* aplikovat na řízení o žádosti žalobce. Žalobce dále uvedl, že na území ČR pobývá již od svých 11 let, žije zde jeho matka i sestra, oběma byl na území ČR udělen trvalý pobyt. V Bělorusku žalobce nikoho z rodiny nemá, neměl by tam žádné zázemí a nemohl by odtud ani náležitě podporovat svoji rodinu v ČR.

Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. Ve vyjádření shrnul dosavadní průběh řízení a odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Doplnil, že z obsahu z evidence rejstříku trestů a kopií rozsudků založených ve spise vyplývá, že v době rozhodování správního orgánu I. stupně byl účastník řízení celkem devětkrát odsouzen za spáchání trestného činu, většinou za majetkovou trestnou činnost. Posledním odsouzením, které zohledňoval správní orgán I. stupně, bylo odsouzení trestním příkazem Okresního soudu Praha-východ, sp. zn. 32 T 242/2011, za přečin maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání, za který byl žalobci uložen trest odnětí svobody v trvání 12 měsíců, jehož výkon byl podmíněně odložen na zkušební dobu 30 měsíců, a trest zákazu činnosti spočívající v řízení motorových vozidel na dobu 30 měsíců. V průběhu odvolacího řízení obdržel žalovaný trestní příkaz Okresního soudu v Domažlicích ze dne 23. 5. 2013, sp. zn. 1 T 106/2013, kterým byl žalobci za spáchání přečinu krádeže a poškození cizí věci uložen trest odnětí svobody v trvání jednoho roku, jehož výkon byl podmíněně odložen na zkušební dobu tří let. Trestní příkaz nabyl právní moci dne 25. 8. 2013. V rámci nahlížení žalobce dne 25. 10. 2013 do spisu založil oddací list, dle něhož dne 12. 10. 2013 uzavřel manželství s K. J. Žalobce se v období let 2001 až 2013 dopustil desetkrát trestného činu. Jednalo se především o trestnou činnost majetkovou, v jednom případě o trestný čin maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání. Dopouštěl se soustavně stejnorodé trestné činnosti, uložené tresty na něj neměly dostatečný výchovný účinek a nezabránilly opakování trestné činnosti. Dvakrát byl odsouzen k nepodmíněnému trestu odnětí svobody. V odvolání ze dne 22. 5. 2012 proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně uvedl, že své trestní minulosti lituje, nicméně dne 17. 6. 2012 spáchal další trestný čin, kdy odcizil věci v hodnotě 105.866 Kč a násilným vniknutím způsobil škodu ve výši 9.700 Kč. Ze strany účastníka řízení se tedy nejedná jen o bagatelní trestnou činnost. Žalovaný po posouzení povahy trestné činnosti, za ni uložených trestů a doby uplynulé od spáchání trestné činnosti dospěl k závěru, že v případě žalobce jsou naplněny podmínky pro aplikaci § 87d odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Správní orgán I. stupně se zabýval

rovněž otázkou přiměřenosti důsledků rozhodnutí, a to zejména z hlediska jeho zásahu do soukromého a rodinného života cizince. Žalovaný se ztotožňuje se závěrem, že důsledky rozhodnutí nejsou nepřiměřené. Žalobce sice pobývá na území České republiky již od roku 1996, nicméně již od roku 2001 se soustavně dopouští trestné činnosti. Žalovaný nezpochybňuje, že žalobce žil s družkou, občankou ČR, s níž následně uzavřel manželství, a z tohoto vztahu se narodil syn. Z výpovědi K. J. (nyní G.) však vyplývá, že již v době jejich seznámení v roce 2007 věděla o trestné činnosti žalobce, mohla si tak být vědoma rizik s tím spojených. Neudělení povolení k přechodnému pobytu samo o sobě neznamená nemožnost vzájemného kontaktu rodinných příslušníků.

V replice k vyjádření žalovaného žalobce uvedl, že má s manželkou na území ČR finanční závazky. Pokud by nebylo jeho žalobě vyhověno, nemohl by škodu splácet, protože v Bělorusku by nesehnal takové pracovní zařazení s ohodnocením jako v ČR. Nemohl by dostát ani vyživovací povinnosti na syna. Pokud by odcestoval, veškeré finanční závazky by navíc byly převedeny na jeho manželku, která by je nebyla schopna splácet. Na území ČR má s rodinou zázemí, které by v Bělorusku neměl. Dodal, že je proti němu vedeno trestní stíhání u Okresního soudu v Litoměřicích za trestné činy krádeže, které nespáchal, a byla u něj provedena i domovní prohlídka. Pokud by musel vycestovat z území ČR, soud by v dané věci opět rozhodoval v jeho nepřítomnosti, nemohl by se hájit a byl by odsouzen na základě své trestní minulosti.

Z předloženého správního spisu soud především zjistil, že správní orgán I. stupně rozhodnutím ze dne 22. 1. 2010, čj. OAM-35701-10/MC-2009, zrušil žalobci podle § 77 odst. 3 zákona o pobytu cizinců povolení k trvalému pobytu (trvalý pobyt byl žalobci udělen v roce 1996 za účelem sloučení rodiny). Správní orgán I. stupně vyšel z toho, že žalobce byl trestními soudy odsouzen v 8 případech, z toho v 5 případech k nepodmíněnému trestu odnětí svobody a jednou mu byl podmíněný trest změněn na nepodmíněný. Rozklad proti tomuto rozhodnutí ministr vnitra rozhodnutím ze dne 19. 5. 2010, čj. MV-30774/VS-2010-2, zamítl.

Dne 12. 1. 2011 pak požádal žalobce o povolení k přechodnému pobytu, přičemž jako účel pobytu na území uvedl „*soužití s družkou*“. V průběhu řízení pak správnímu orgánu sdělil, že jeho družka „*je v jiném stavu a 10. 12. 2011 má termín porodu*“. Správní orgán I. stupně následně žalobce dne 5. 1. 2012 vyzval k odstranění nedostatků žádosti o povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana EU spočívajících v nepředložení dokladu potvrzujícího účel pobytu a dokladu o zdravotním pojištění. Na to žalobce správnímu orgánu předložil pojistnou smlouvu s Pojišťovnou VZP, a. s., a dále rodný list A. J., nar. X, kde je žalobce uveden jako otec dítěte.

Správní orgán I. stupně rozhodnutím ze dne 26. 4. 2012, čj. OAM-1103-37/PP-2011, žádost žalobce o vydání povolení k přechodnému pobytu na území ČR zamítl podle § 87e odst. 1 ve spojení s § 87d odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců. V odůvodnění především uvedl, že žalobce po celou dobu pobytu opakovaně narušoval veřejný pořádek. Byl několikrát odsouzen, v několika případech k podmíněnému trestu odnětí svobody a jednou mu podmíněný trest odnětí svobody byl změněn na nepodmíněný, dále k veřejně prospěšným pracím, které nevykonával. Opakovaně se na území ČR dopouštěl trestné činnosti, čímž se

prokazatelně, vědomě a opakovaně dopustil závažného narušení veřejného pořádku. Správní orgán I. stupně dospěl k závěru, že jednání žalobce, který byl v rámci pobytu na území ČR odsouzen za trestné činy proti majetku, krádeže a poškození cizích věcí, je závažné narušení veřejného pořádku. Z obsahu rejstříku trestů vyplynulo, že poprvé byl odsouzen jako mladistvý, soudem byl odsouzen k obecně prospěšným pracím, které však nevykonal. Ze svého protiprávního jednání se evidentně nepoučil, neboť následně od roku 2002 nadále, opakovaně, ale hlavně vědomě páchal na území ČR trestnou činnost. Naposledy byl odsouzen dne 19. 9. 2011, tedy v době, kdy mu již bylo známo, že bude otcem. Přes skutečnost, že žalobce věděl, že bude otcem, páchal nadále trestnou činnost, a to navíc opakovaně. Více než desetiletá trestní minulost žalobce nasvědčuje tomu, že se ze svého protiprávního chování nepoučil a cíleně páchal trestnou činnost vědomě dál. Správní orgán I. stupně nepopřel, že žalobce žije společně s K. J., občankou ČR, a je otcem nezletilého syna A., a nezpochybnil ani rodinné soužití žalobce, ani jeho snahu žít řádným životem. Žalobce ovšem v minulosti prokázal, že není ochoten respektovat základní pravidla chování. V případě žalobce se podle správního orgánu I. stupně jedná o vážný zásah do rodinného života, ale svým jednáním se žalobce zbavil možnosti pobývat se svojí rodinou na základě přechodného pobytu. Osobní chování žalobce představuje skutečné a dostatečně závažné ohrožení zájmů společnosti, a to především zájmu veřejného. V případě žalobce ochrana veřejného zájmu převyšuje nad soukromými zájmy. Ve veřejném zájmu není a nemůže být to, aby jednu z nejvyšších forem pobytu na území získal cizí státní příslušník, který svým jednáním dává najevo svou neúctu k právnímu řádu ČR. Správní orgán I. stupně se zabýval i otázkou přiměřenosti dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce, k čemuž uvedl, že toto rozhodnutí může mít dopad do jeho soukromého nebo rodinného života, neboť má na území ČR matku, družku a v průběhu řízení se jím narodil syn. Z provedených šetření je patrné, že žalobce na území ČR žije se svojí družkou a se synem, prokazatelně se ale dopustil závažného narušení veřejného pořádku a to opakovaně od roku 2001. O možnost pobývat se svou rodinou na území ČR se připravil sám svým protiprávním jednáním a dlouholetým opakovaným nerespektováním platných právních norem.

Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce dne 24. 5. 2012 odvolání, v němž uvedl, že není pravda, že by se 14. 3. 2011 dopustil trestného činu, za který byl odsouzen k obecně prospěšným pracím. Od 10. 12. 2010 po propuštění z výkonu trestu žije řádným životem s rodinou, pouze předchozí rok v říjnu se dopustil přestupku spočívajícího v porušení zákazu řízení motorových vozidel. Od 19. 1. 2011 má povolen pobyt vždy jen na 60 dní, proto si nemohl sehnat zaměstnání. Dodal, že své trestní minulosti lituje, přičemž v Bělorusku by se z něj stal bezdomovec.

Žalovaný pak rozhodnutím ze dne 17. 4. 2014, čj. MV-64624-5/SO/sen-2012 (napadeným projednávanou žalobou), odvolání žalobce zamítl a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil. Argumentoval přitom obdobně jako ve vyjádření k žalobě, které již bylo výše reprodukováno. Zdůraznil, že žalobce se v období let 2001 až 2013 dopustil desetkrát trestného činu, přičemž se jednalo především o trestnou činnost majetkovou, v jednom případě o trestný čin maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání. Žalobce se dopouštěl soustavně stejnorodé trestné činnosti, uložené tresty na něj neměly dostatečný výchovný účinek a nezabránilly opakování trestné činnosti. V odvolání ze dne 22. 5. 2012 proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně sice uvedl, že své trestní minulosti lituje, nicméně dne

17. 6. 2012 spáchal další trestný čin. Žalovaný po posouzení povahy trestné činnosti (soustavné páchaní trestné činnosti proti majetku, většinou ve vícečinném souběhu, způsobení větší škody) a za ni uložených trestů (dvakrát odsouzení k nepodmíněnému trestu odnětí svobody), doby uplynulé od spáchání trestné činnosti (posledního skutku se dopustil v roce 2012, právní moci nabytí trestní příkaz 25. 8. 2013) dospěl k závěru, že v případě žalobce jsou naplněny podmínky pro aplikaci § 87d odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Žalovaný se dále ztotožnil se závěrem správního orgánu I. stupně, podle něhož důsledky rozhodnutí nejsou nepřiměřené. K otázce zásahu rozhodnutí do práva na respektování soukromého a rodinného života žalobce žalovaný uvedl, že v daném případě je neudělení povolení k přechodnému pobytu legitimním opatřením v zájmu ochrany práv druhých před trestnou činností žalobce. Z konstantní judikatury k čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod vyplývá, že právo na respektování soukromého a rodinného života nezahrnuje právo na pobyt v určitém státě. Rodinný život může být realizován ve státě původu žalobce. Ten ve svých vyjádřeních neuvedl nepřekonatelné překážky pro život v zemi původu, jeho syn je ve věku, kdy by bylo možno předpokládat, že se dokáže adaptovat na změnu prostředí.

Krajský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 s. ř. s.), jakož i řízení předcházející vydání rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 s. ř. s.). Soud ve věci rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. bez jednání, neboť žádný z účastníků v zákonné lhůtě na základě výzvy soudu neprojevil svůj nesouhlas s takovým postupem soudu. Dospěl přitom k závěru, že žaloba není důvodná.

Předně soud poznamenává, pokud jde o tu část žaloby (označenou jako III.), v níž žalobce pouze konstatuje přehled ustanovení správního řádu, jež podle něj žalovaný v dané věci nedodržel, že v této části žaloby nelze shledat žádný řádně uplatněný žalobní bod, jímž by se mohl zdejší soud věcně zabývat. Žaloba proti rozhodnutí správního orgánu musí dle § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. obsahovat „*žalobní body, z nichž musí být patrné, z jakých skutkových a právních důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné*“. Judikatura přitom toto ustanovení vykládá tak, že žalobce je též povinen vylíčit, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl správní orgán vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti. Právní náhled na věc se přitom nemůže spokojit toliko s obecnými odkazy na určitá ustanovení zákona bez souvislosti se skutkovými výtkami (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu čj. 2 Azs 92/2005-58). Takové požadavky projednávaná žaloba v části III. nenaplnuje, proto se soud mohl zabývat pouze žalobními body uvedenými v části IV. dané žaloby. V té žalobce jednak nepřímou namítá nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí (konkrétně zmiňuje „*povrchní a okrajové posouzení*“ rodinné situace žalobce, obecná tvrzení žalovaného opírající se o judikaturu Evropského soudu pro lidská práva a absenci vyjádření k otázce práv syna žalobce), a jednak zpochybňuje samotné věcné závěry žalovaného v části týkající se posouzení přiměřenosti důsledků napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce.

Krajský soud v Praze především uvádí, že napadené rozhodnutí žalované není nepřezkoumatelné, neboť jsou z něj patrné všechny důvody, na základě nichž bylo odvolání žalobce zamítnuto, resp. nebylo žalobci uděleno povolení k přechodnému pobytu. Žalovaný se v napadeném rozhodnutí zabýval taktéž otázkou přiměřenosti zásahu daného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce (viz str. 4 a 5 napadeného rozhodnutí) a ztotožnil se v tomto ohledu se závěry správního orgánu I. stupně. Ten se ve svém rozhodnutí odpovídajícím způsobem zabýval i rodinnou situací žalobce (viz str. 7 rozhodnutí správního orgánu I. stupně). Žalovaný pak v napadeném rozhodnutí hodnotil i situaci syna žalobce. Žalobou napadené rozhodnutí tedy lze považovat za přezkoumatelné, a je tak možno přistoupit k posouzení druhého ze zmíněných žalobních bodů, který se týká samotného věcného hodnocení přiměřenosti důsledků rozhodnutí žalovaného do soukromého a rodinného života žalobce.

Podle ustanovení § 87e odst. 1 zákona o pobytu cizinců se na zamítnutí žádosti o vydání povolení k přechodnému pobytu vztahují obdobně důvody dle § 87d odst. 1 téhož zákona, podle jehož písm. b) se žádost o vydání povolení k přechodnému pobytu zamítne též tehdy, jestliže *„je důvodné nebezpečí, že by žadatel mohl ohrozit bezpečnost státu nebo závažným způsobem narušit veřejný pořádek.“* Podle žalobce přitom žalovaný při vydání rozhodnutí podle citovaných ustanovení dostatečně nepřihlédl k § 174a zákona o pobytu cizinců, z něhož se podává, že *„při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště“.*

K této námitce krajský soud především uvádí, že správní orgány obou stupňů se v souvislosti se vznesenou otázkou přiměřenosti napadeného rozhodnutí ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců zabývaly nejenom závažností protiprávního jednání žalobce, nýbrž hodnotily i další kritéria relevantní pro nyní projednávanou věc jako rodinné vazby stěžovatele či délku jeho pobytu na území České republiky. Pokud jde o závažnost protiprávního jednání žalobce, zde žalovaný přílehavě hodnotil trestnou činnost žalobce jak z hlediska povahy trestné činnosti a jejího opakování (soustavné páchaní trestných činů proti majetku), tak i z hlediska uložených trestů (dvakrát mu byl udělen trest odnětí svobody nepodmíněně) a hlediska doby uplynulé od posledního spáchaného trestného činu (posledního skutku se dle trestního příkazu Okresního soudu v Domažlicích ze dne 23. 5. 2013, čj. 1 T 106/2013-116, žalobce dopustil dne 17. 6. 2012, tedy v době, kdy již běželo odvolací řízení proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně týkající se žádosti žalobce o vydání povolení k přechodnému pobytu na území ČR). K tomu je nutno ještě poznamenat, že pokud jde o skutková zjištění správních orgánů týkající se jeho trestné činnosti, žalobce je nikterak nezpochybnil. Žalobce ostatně v rámci žaloby nezpochybnuje ani to, že s ohledem na jím páchanou trestnou činnost, jsou naplněny podmínky plynoucí z výše citovaného § 87d odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců (narušení veřejného pořádku závažným způsobem).

Krajský soud pak v rámci hodnocení přiměřenosti napadeného rozhodnutí nemohl přisvědčit ani námitkám žalobce, podle nichž zamítnutí žádosti o povolení k přechodnému

pobytu žalobce je v rozporu s právy jeho syna plynoucími z Úmluvy o právech dítěte. Žalobce konkrétně odkázal na čl. 3 této Úmluvy, podle něhož „1. Zájem dítěte musí být předním hlediskem při jakékoli činnosti týkající se dětí, ať už uskutečňované veřejnými nebo soukromými zařízeními sociální péče, soudy, správními nebo zákonodárnými orgány. 2. Státy, které jsou smluvní stranou úmluvy, se zavazují zajistit dítěti takovou ochranu a péči, jaká je nezbytná pro jeho blaho, přičemž berou ohled na práva a povinnosti jeho rodičů, zákonných zástupců nebo jiných jednotlivců právně za něho odpovědných, a činí pro to všechna potřebná zákonodárná a správní opatření“. K tomu je však nutno poznamenat, že nelze bez dalšího vždy automaticky dovozovat, že by bylo dáno právo dítěte na to, aby s ním oba rodiče pobývali ve stejném státě. S možností pobytu dítěte a rodiče ve dvou odlišných státech v obecné rovině přímo počítá i zmiňovaná Úmluva o právech dítěte, jejíž čl. 10 odst. 2 v této souvislosti požaduje pouze umožnění pravidelného osobního kontaktu. Samotné nevyhovění žádosti žalobce o přechodný pobyt na území ČR proto bez dalšího nepřipustný zásah do jeho práv, resp. práv jeho dítěte, nepředstavuje (srov. např. závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 8. 2015, čj. 10 Azs 147/2015-26). Zásadní je otázka přiměřenosti takového zásahu, již se však v projednávané věci (jak již bylo výše uvedeno) správní orgány zabývaly poměrně obsírně a dostatečně. Jádrem jejich argumentace přitom byla mimo jiné skutečnost, že žalobce se trestné činnosti dopouštěl i v době, kdy věděl, že bude otcem, resp. v době, kdy se již jeho syn narodil. Trestné činnosti se přitom dopouštěl prakticky po většinu doby pobytu na území ČR. Již tento fakt z pohledu přiměřenosti předmětného zásahu podstatně snižuje pozitivní význam délky trvání pobytu pro žalobce i jeho rodinu. Krajský soud v Praze se přitom na základě uvedených skutečností ztotožnil se závěrem správních orgánů, podle nichž nevyhovění žádosti žalobce o povolení k přechodnému pobytu na území ČR nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života nepředstavuje. Podstatou testování přiměřenosti je poměrování, kdy na jedné straně v nyní projednávané věci stojí veřejný zájem na ochraně společnosti před pácháním trestné činnosti a na straně druhé zájem žalobce na ochraně soukromého a rodinného života. Ten však významně oslabuje fakt, že sám žalobce svůj rodinný život dlouhodobě a opakovaně svou trestnou činností negativně ovlivňoval (povinnost hradit vzniklou škodu či nepodmíněné tresty odnětí svobody), a to i v době, kdy se mu narodil syn. Lze tak uzavřít, že zájem na ochraně veřejného pořádku proto v nyní posuzovaném případě převažuje. Nad rámec výše uvedeného soud poznamenává, pokud jde o možnost žalobce stýkat se se svým synem, že zákon o pobytu cizinců rozeznává i jiné pobytové režimy, které by bylo možno v tomto ohledu využít [viz např. § 18 písm. d) bod 7 zákona o pobytu cizinců, podle něhož cizinec, který sám není občanem EU, držitelem pobytové karty rodinného příslušníka občana EU nebo průkazu trvalého pobytu na území jiného členského státu EU a doba pobytu na území nepřekročí tři měsíce, může pobývat na území ČR přechodně bez víza, je-li rodinným příslušníkem občana Evropské unie].

Vzhledem k tomu, že žádná ze žalobcem uplatněných námitek nebyla důvodná, soud žalobu zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).

O náhradě nákladů řízení pak rozhodl soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož má právo na náhradu nákladů řízení před soudem ten účastník, který měl ve věci plný úspěch. Ze soudního spisu v dané věci však nevyplývalo, že by žalovanému, který měl ve věci úspěch, nějaké náklady vznikly, takže mu soud náhradu nákladů nepřiznal.

Poučení : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 18. května 2016

JUDr. Milan Podhrázký, Ph.D., v. r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení: Bc. Pavlína Švejdová